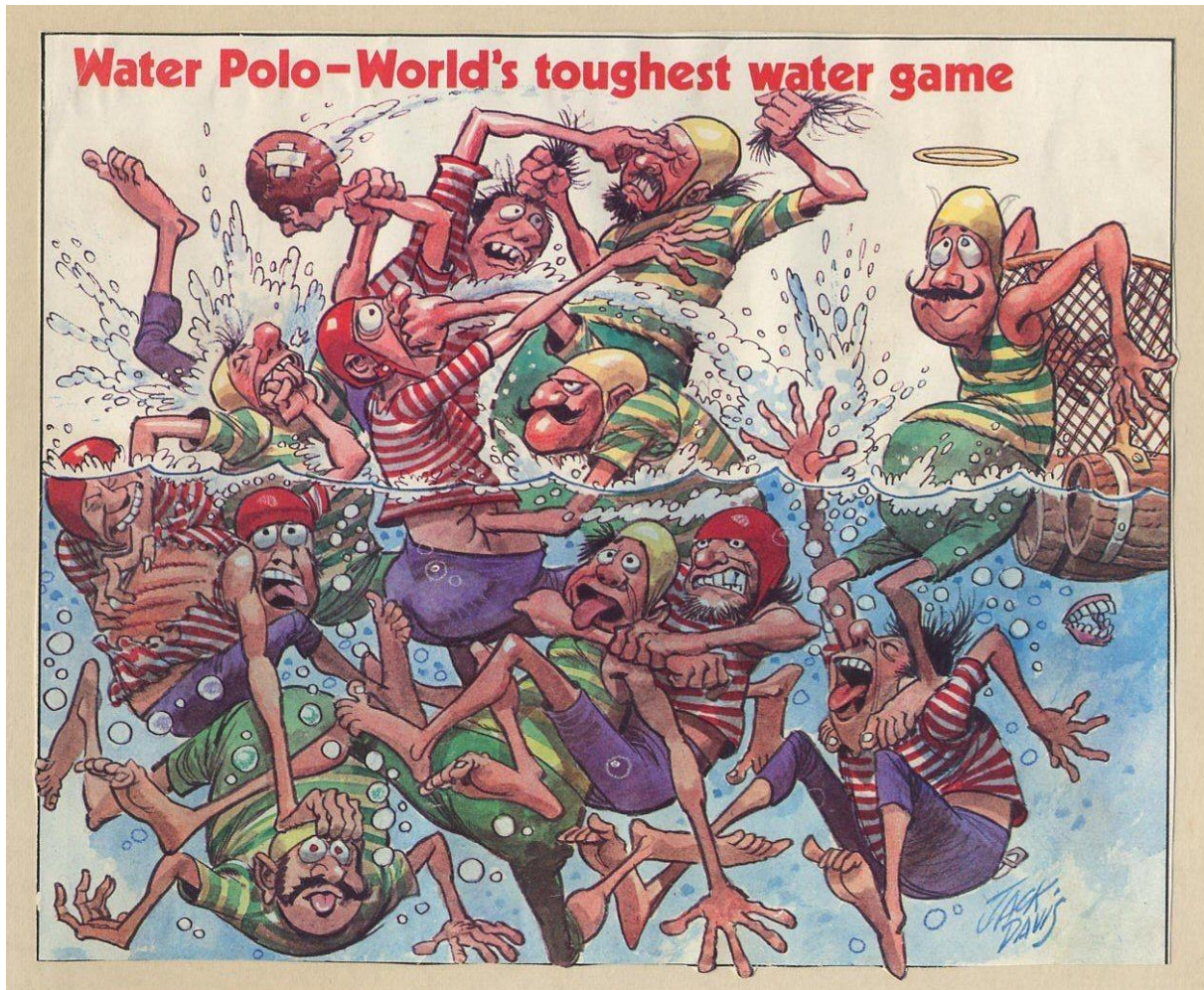

Waterpolo: A way of live

Als ik tegen iemand zeg dat ik waterpolo speel, is de reactie steevast: "Oh, dat is een harde en gemene sport en nog zwaar ook." Ik heb dat soort opmerkingen nooit zo goed begrepen. Om te beginnen is waterpolo helemaal geen gemene sport.

Voetballen vind ik pas een gemene sport. Daar bezieet men zijn tegenstander niet als iemand die van de zelfde sport houdt, maar als een vijand, een schoft. Iemand die men rustig en zonder gewetensbezwaren een doodschoep kan en mag en soms zelfs moet geven. Voor de ander een levenslange blessure als gevolg is geen enkel probleem. Dat is pas gemeen.

Evenmin is waterpolo een harde sport. Een echt harde sport vind ik survival. Dagenlang onder de meest barre omstandigheden jezelf voortslepen over bergen en door rivieren, met te weinig eten en drinken. Om te overleven moeten die lui zelf in de natuur genoeg voedsel en drinken zien te vinden, vaak in de meest walgelijke vorm. Dat is pas hard.

En tenslotte de opmerking dat waterpolo een zware sport zou zijn. Natuurlijk is het zwaar, anders zou het geen sport zijn. Maar een bij uitstek zware sport is het

zeker niet. Wielrennen, vind ik zwaar. Eenentwintig dagen achter elkaar op je fietsje door Frankrijk rijden met een gemiddelde van zo'n tweehonderd kilometer per dag. Bergop, bergaf. Op één dag de Col d'Aubisque, de Col du Soulor, de Pic du Midi, de Tourmalet en de Col d'Aspin op- en afrijden. Je moet er niet aan denken dat je dat met de auto zou moeten doen en die gasten doen het op een fiets!!! Dat is pas zwaar.

Nee, zo al met al vind ik waterpolo een vriendelijke sport, waar nooit wat gebeurt. Waar iedereen vriendelijk is, ook voor de tegenstander. Waar het heel normaal is als twee ploegen zich gelijktijdig in één kleedkamer omkleden. Dat zou je bij andere sporten eens moeten proberen. Bij voorkeur met twee voetbalploegen, ze zouden elkaar het kot uitknokken.

Blessures? Zolang als ik het spelletje al speel (en dat is ondertussen ook alweer een zestig jaar) heb ik vijf blessures gezien. In de oudheid, toen we nog met leren ballen speelden, heb ik tweemaal gezien dat iemand een bal op zijn wenkbrauw kreeg en dat die scheurde. Eenmaal heb ik gezien dat een jongen die wegzom met zijn hiel de tegenstander op zijn lip raakte en die lip scheurde ook. Zelf heb ik ooit een elleboog op mijn wenkbrauw gekregen, twee hechtingen. Maar mijn tegenstander kwam ook gelijk het water uit om zijn verontschuldiging aan te bieden, dat was nu ook weer niet de bedoeling geweest. En ten slotte brak onze oud-voorzitter bij het veteranen waterpolo een paar jaar terug tijdens een worsteling om de bal zijn neus. Vijf blessures in zestig jaar gezien. Wat overeenkomt met het gemiddelde van een enkele voetbalwedstrijd.

Waterpolo: A way of live.

Koert Wijnands

P.S. Overigens heb ik ook een speler gekend die als hij te horen kreeg dat waterpolo een harde en gemene sport is en nog zwaar ook, dat vooral zo liet. Dat kan natuurlijk ook.